Спускає ніч серпанок свій таємний,
Горять зірки, мов тихая любов,
І світ страшний хова свій образ темний —
На йому кров... усюди кров...

О ніч-збавителько пречистая, святая,
В жалобу смерті ти його повий,
Хай щезне він од краю і до краю,—
Покрий його... навік покрий!..

Даремно все!.. бо образ той кривавий
Не вкриє й ніч... Він тут... мовчи...
І в пітьмі він малюється яскравий —
І важко дихає вночи...

1907